

ת"פ 47165/11/19 - מדינת ישראל נגד ליה מנשה, קרינה קרפובסקי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 47165-11-19 מדינת ישראל נ' מנשה ואח'

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל

ע"י המחלקה לחקירות שוטרים

המאשימה

נגד

1. ליה מנשה

ע"י עו"ד איציק כהן

2. קרינה קרפובסקי (עניינה הסתיים) ע"י

עו"ד אוהד מגורי

הנאשמות

גזר דין - נאשמת מס' 1

רקע

נאשמת מס' 1 (להלן: **הנאשמת**) הורשעה על פי הודאתה בעבירות של תקיפה, מעשה פזיזות ורשלנות בנשק ושיבוש הליכי משפט. ואלו עובדות האישומים:

אישום ראשון

בחודש מאי 2018 שרתה הנאשמת כשוטרת מג"ב, וביום 25.5.18 בשעות הבוקר, היתה במשמרת במחסום באיזור עוטף ירושלים, יחד עם שלושה שוטרים נוספים.

במהלך המשמרת בדקו השוטרים אזרח פלסטיני שעבר במחסום, ולאחר שנבדק ונשלל כל חשד בעניינו אשרו לו לעזוב את המקום. האזרח החל להתרחק מהמחסום, ואז החליטו הנאשמת וחבריה לירות בו כדור ספוג. הנאשמת או אחד השוטרים האחרים ירה באזרח כדור ספוג ופגע בפלג גופו התחתון והאזרח נפל ארצה.

לאחר האירוע סיכמו הנאשמת וחבריה שלא לספר לאיש על מעשיהם.

בשל כך הורשעה הנאשמת בעבירות של תקיפה ושימוש נמהר בנשק.

אישום שני

האירוע מושא האישום הראשון נחקר על ידי המחלקה לחקירות שוטרים. בין היתר, זומנה לחקירה שוטרת בשם תמר, אשר במכשיר הטלפון הנייד שלה היה סרטון המתעד את האירוע. הנאשמת התקשרה לאותה שוטרת לפני שהגיעה לחקירה ואמרה לה לא לספר לאיש על האירוע שכן אסור היה שייתרחש, והשוטרת מחקה את הסרטון ממכשיר הטלפון שלה.

בהמשך לכך הוזמנה הנאשמת לחקירה ביום 8.10.18, ובאותו יום התקשרה אל אימה בבוקר ואמרה לה כי בכוונתה לשקר לחוקרים ולומר להם שאימה מסרה את מכשיר הטלפון לתיקון, למרות שבפועל המכשיר היה בחדרה של הנאשמת בבסיס בו שרתה.

בחקירתה במח"ש התבקשה הנאשמת למסור את מכשיר הטלפון הנייד שלה ועל מנת להמנע מכך שיקרה לחוקרים ואמרה להם כי המכשיר נמצא בביתה, וכי המפתח לביתה נמצא בחדרה בבסיס. החוקרים הגיעו עם הנאשמת לבסיסה, ושם היא העמידה פנים כי היא מחפשת אחר המפתח לביתה בתיק שלה, ובסיום החיפוש אמרה לחוקרים כי אינה מוצאת את המפתח.

חוקרי מח"ש נכנסו לחדרו של מפקד הפלוגה של הנאשמת והנאשמת המתינה בחוץ. בעת שהמתינה הנאשמת, היא פנתה לשוטר אחר בשם דניאל שעבר במקום, אמרה לו שהחוקרים מחפשים אחר מכשיר הטלפון שלה וביקשה ממנו שישבור את המכשיר.

דניאל ביקש מנאשמת מס' 2 שתביא את מכשיר הטלפון של הנאשמת מחדרה והשניים שברו את מכשיר הטלפון. לאחר מכן אמר דניאל לנאשמת מס' 2 להחזיר את מכשיר הטלפון לחדרה של הנאשמת ונאשמת מס' 2 עשתה כן והניחה את מכשיר הטלפון מתחת כרית מיטתה של הנאשמת - וזאת למרות שידעה כי הנאשמת נחקרת על ידי חוקרי מח"ש, אך מבלי שידעה שמכשיר הטלפון דרוש כראיה (ר' פרוטוקול דיון מיום 14.5.20)

מהבהרה שהגישה המאשימה לאחר טיעוניה עלה, כי למרות שבירת מכשיר הטלפון החוקרים הצליחו לבצע בו חיפוש ולהפיק ממנו תוכן.

בהמשך הגיעו חוקרי מח"ש לביתה של הנאשמת. אימה של הנאשמת שיקרה להם, על פי הנחייתה של הנאשמת, ואמרה כי מסרה באותו היום את מכשיר הטלפון לתיקון, ובהמשך חזרה על השקר פעם נוספת.

בשל כך הורשעה הנאשמת בעבירה של שיבוש מהלכי משפט ונאשמת מס' 2 הורשעה בסיוע לשיבוש מהלכי משפט. הודאת הנאשמות באה במסגרתו של הסדר דיוני, שכלל תיקונים בכתב האישום ללא הסכמה בעניין העונש. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, הסתים עניינה של נאשמת מס' 2 בקביעה ללא הרשעה כי סייעה לשבש הליכי משפט והוטלו עליה עבודות של"צ - ר' החלטה מיום 5.4.21.

להשלמת התמונה אוסיף, כי גם השוטר דניאל שנזכר באישום השני הואשם גם הוא בעבירה של שיבוש הליכי משפט. תחילה הוא נכלל בכתב האישום בתיק זה, אך מכיוון שכפר במיוחס לו, עניינו הופרד ומתנהל בהליך נפרד לפני מותב אחר.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמד על הערכים המוגנים שנפגעו. לגבי האישום הראשון ציין, כי למרות שלא ברור מה הנזק שנגרם לאדם שנפגע, הרי שנגרם למשטרה ולמדינה נזק תדמיתי וכן נפגע מרקם היחסים העדין שבין האוכלוסיה האזרחית וכוחות הבטחון. לעניין אי הגשת כתבי אישום נגד מעורבים נוספים, טען, כי אין מדובר באכיפה בררנית, אך בכל זאת יש לשקול את העניין לזכותה של הנאשמת ולקבוע בשל כך מתחם הענישה מרוכך, של 5-12 חודשי מאסר.

לעניין האישום השני, הפנה לנסיבות ביצוע העבירה והתחכום בה בוצעה ועתר למתחם הנע בין חודש למספר חודשי

מאסר. לסיכום ביקש להשית על הנאשמת מאסר של חמישה חודשים בעבודות שירות.

ב"כ הנאשמת ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעתה, תוך שהדגיש שהנאשמת היא היחידה שהועמדה לדין בגין האירוע מושא האישום הראשון וכן הפנה לנסיבות חייה של הנאשמת. לשיטתו, מתחם הענישה שביקשה המאשימה חורג מהמקובל ולשיטתו המתחם הראוי לשני האישומים נע בין של"צ לחודשי מאסר בודדים בעבודות שירות. לאור נסיבותיה האישיות של הנאשמת ומכלול נסיבות המקרה, ביקש ב"כ הנאשמת ביקש לחרוג לקולא מהמתחם ולבטל את ההרשעה.

מתחם העונש ההולם

אישום ראשון

הנאשמת היתה במשמרת יחד עם שלושה שוטרים נוספים במחסום, ועל מנת להפיג את השעמום החליטו הארבעה לירות כדור ספוג לעברו של פלסטיני שעבר במקום, לאחר שנבדק על ידם ונשלל כל חשד בעניינו. אחד השוטרים - הנאשמת או אחד מחבריה - ירה לעברו של אותו אדם כדור ספוג ופגע בו והוא נפל.

בידיהם של הנאשמת וחבריה הופקד נשק קטלני לשם הגנה על הציבור. הנאשמת וחבריה מעלו באמון שניתן בהם והשתמשו בנשק לשם פגיעה זדונית באדם חף מפשע. מדובר בהתנהגות אלימה ובריונית המעידה על אבדן ערכים וגבולות ומבטאת זלזול בוטה בכבודו ובשלמות גופו של האדם בו ירו הנאשמת וחבריה, כמו גם בכל הערכים אשר שוטר אמור לייצג: שמירה על הסדר הציבורי, אכיפת החוק והגנה על החלש.

אני ער לכך שהשוטרים ירו באותו אזרח כדור ספוג ולא תחמושת חיה, וכי אין מדובר באמצעי קטלני, אך אין בכך כדי לשוות לירי בעובר אורח אופי של מעשה קונדס. הנפגע לא אותר, ואין לפני נתונים ביחס לתוצאות הפגיעה בו, אך גם ללא נתונים ברור כי פגיעה של כדור ספוג באדם גוררת כאב ממשי. וחמורה יותר מהכאב הפיזי היא תחושת ההשפלה וחוסר האונים של אדם, אשר ארבעה שוטרים חמושים יורים בו לשם השעשוע, משל היה מטרה במטווח ולא בן אדם. התנהגות כזו כלפי אוכלוסיה אזרחית נוטעת שנאה ודוחפת תושבים לזרועות ארגוני הטרור. על אלה אוסיף, כי גם אם אצא מהנחה שהנאשמת וחבריה לא התכוונו לגרום לאותו אזרח חבלה ממשית, כבר היו מקרים כי כדור ספוג גרם לחבלה קשה.

בפסקי דין רבים נדונה החומרה היתרה הקיימת בביצוע עבירות פליליות על ידי שוטרים. ר' למשלע"פ 1752/00 נקאש (6.4.00):

המשיב ביצע את המעשים שהורשע בהם ... כשהוא מנצל את כוחו ולרעה ומבזה את המדים שעליו. תופעות אלו יש לעקור משורש. יש לעשות כל שניתן כדי למנוע מעשי רשע ופגיעה בגוף האדם ובכבודו, במיוחד כלפי אנשים שהאחריות לשלומם ולביטחונם הופקדה בידי חייליה ושוטריה של המדינה.

אין להגזים בחומרת הנזק שגרמו מעשיו של המשיב. המעשים שהורשע בביצועם הם מעשים המותירים צלקות שאינן נמחות בנפשם של הקורבנות ומטפחים בקרבם את זרע השנאה למדינה ולשלוחיה.

אמנם באותו מקרה נדון עניינו של שוטר שעבר עבירות חמורות יותר, אך בכל הכבוד, הגיונם יפה גם ביחס למקרה

שלפני.

אני ער לכך, שלא ברור מי מארבעת השוטרים הוא שירה באותו אזרח, ועל כן אניח לזכותה של הנאשמת כי היה זה אחד האחרים. ועם זאת, מעובדות האישום עולה כי ארבעת השוטרים החליטו יחד לירות באזרח. יתרה מכך - התנהגותה של הנאשמת לאחר מעשה מעידה על כך כי היא היתה שותפה מלאה לו מראשיתו: הנאשמת פעלה על מנת לשבש את החקירה ועל מנת שסרטון המתעד את הארוע לא יגיע לידי החוקרים. גם אם אניח לטובת הנאשמת כי לא היה עולה מהסרטון שהיא זו שירתה באזרח, התנהגותה הביאה לכך שלא ידוע מיהו השוטר שירה.

אישום שני

לאחר שנודע לנאשמת כי אירוע הירי נחקר על ידי מח"ש היא פעלה על מנת לשבש את החקירה: תחילה בקשה משוטרת אחרת שלא תספר לאיש על הארוע, ואותה שוטרת מחקה ממכשיר הטלפון שלה סרטון המתעד את הארוע. בהמשך בקשה הנאשמת מאימה לשקר לחוקרי מח"ש ולומר שהטלפון שלה נמצא בתיקון ולבסוף ביקשה משוטר נוסף שישמיד את מכשיר הטלפון שלה. אותה שוטר פנה לנאשמת מס' 2 שסייע לו. נאשמת מס' 2 הביאה את מכשיר הטלפון של הנאשמת מחדרה, שברה אותו יחד אותו שוטר והחזירה אותו לחדר - כל זאת בידעה כי הנאשמת נחקרת על ידי מח"ש.

באופן זה חברו להם יחדיו מספר שוטרים על מנת למנוע מחוקרי מח"ש להגיע לחקר האמת ולמצות בירורו של אירוע חמור. אני ער לכך שבסופו של יום הצליחו החוקרים לבצע חיפוש במכשיר הטלפון ולעיין בתכניו, אך אין בכך כדי להקהות מחומרת המעשה.

מדובר בהתנהגות עבריינית של ממש, והדבר המטריד מכל הוא כי השוטרים אליהם פנתה הנאשמת פעלו יחד עמה לשבש את החקירה: שוטרת אחת מחקה סרטון שהיה דרוש כראיה ושני שוטרים אחרים השמידו מכשיר טלפון. הדבר מלמד כי הכשל הערכי לא דבק רק בנאשמת, אלא בשוטרים נוספים, אשר ניתן היה לצפות כי לא ינהגו באופן דומה. יש לקוות כי הדבר אינו מעיד על תרבות המאפיינת יחידה שלמה (אם כי, למקרא תסקיר שירות המבחן, אליו אתייחס בהמשך הדברים, עולה כי לפחות על פי תפיסתה של הנאשמת, מדובר בנורמת התנהגות המצופה משוטר ביחידה).

לצד זאת אדגיש, כי הדברים נאמרים לצורך עניינה של הנאשמת שלפני, ואין בהם כדי לקבוע כל ממצא ביחס לשוטרים האחרים הנזכרים בכתב האישום, בודאי שלא ביחס ליחידה כולה.

העונש

בין שני האישומים הנוגעים לנאשמת קיים קשר ענייני הדוק, שכן שיבוש ההליכים מושא האישום השני נועד לפגוע בחקירת האירוע מושא האישום הראשון. מעבר לכך, שיבוש ההליכים אף מלמד על יחסה של הנאשמת לאירוע. משכך, למרות שמדובר בעבירות שונות, שבוצעו בפער זמנים, אקבע מתחם עונש הולם אחד למכלול מעשיה של הנאשמת.

בקביעת מתחם העונש אביא בחשבון את חומרת המעשים ועצמת פגיעתם בערכים מוגנים. אביא בחשבון את חוסר הבהירות בשאלה מי השוטר שירה באזרח, אך מנגד אביא בחשבון גם את העובדה שהנאשמת תרמה לחוסר בהירות זה.

בשים לב לאלה, מתחם העונש שהוצע על ידי המאשימה - בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד שנת מאסר נראה מתון, ולטעמי ניתן היה לקבוע מתחם מחמיר מזה, המתחיל במאסר ממש. עם זאת, לא ראיתי להחמיר עם

הנאשמת מעבר לעמדתה של המאשימה, ולפיכך אאמץ את המתחם לו עתרה.

נתונים שאינם קשורים לעבירות

בעניינה של הנאשמת הוגשו שני תסקירים של שירות המבחן, בהם פורטו נסיבותיה האישיות והמשפחתיות ובכללן אירוע משמעותי אותו חוותה בצעירותה, אשר פגע בה ובבני משפחתה. הנאשמת עשתה מאמצים על מנת לשרת ביחידה לוחמת של מג"ב, שעל פי תיאור הנאשמת מאופיינת בסולידריות גבוהה, לרבות נורמות של נאמנות הדדית, קודים של השתקה וכיבוד סודיות בין החברים. הנאשמת שירתה שירות קצר בקבע, ותכננה להמשיך ולשרת ואולם, סיימה את תפקידה בעקבות הגשת כתב האישום ומאז עובדת כמאבטחת.

ביחס לביצוע העבירות אמרה הנאשמת, כי לא היא זו שירתה בנפגע העבירה וכי היא פעלה מתוך רצון להגן על חברה. עלה, כי הנאשמת חשה תסכול מכך שהיא היחידה שהועמדה לדין והביעה תחושת קורבנות בשל כך.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת מנהלת אורח חיים תקין והיא בעלת סולם ערכים נורמטיבי. עוד כלה, כי הפגיעה שחוותה בצעירותה עיצבה קווים באישיותה שהביאו לקושי בהגדרת גבולות אישיים ונאמנות וכי שירותה במשטרה פיצה על תחושת הבטחון שאבדה בשל אותה פגיעה. על פי המלצת שירות המבחן הדיון נדחה לצורך שילוב הנאשמת בהליך טיפולי. בתסקיר משלים נמסר כי הנאשמת החלה את הטיפול אולם בשל מצב החירום והסגרים ההליך לא הושלם.

בסופו של דבר, שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשמת לאור גילה הצעיר ולהסתפק בהטלת של"צ משמעותי וצו מבחן לשנה על מנת שתשלים את ההליך הטיפולי שהחלה בו.

דין והכרעה

מכלול שיקולי הענישה פועל לזכותה של הנאשמת: מדובר בצעירה, אשר קיבלה אחריות למעשיה, ונראה כי למרות הסתייגותיו של שירות המבחן, היא מבינה את הפסול שבמעשיה, למרות שהסתכלותה על המעשה ממוקדת בפגיעה אשר נגרמה לה ולא בפגיעה אותה היא גרמה.

כל אלה מצדיקים להטיל על הנאשמת עונש הנמצא בתחתית מתחם העונש ההולם.

מנגד, התקשיתי מאוד לתת משקל לטענתו של בא כוחה, כי יש לתת משקל לכך שמכלל המעורבים בירי באזרח היא שעומדת לדין:

ראשית אומר, כי הנאשמת לא הצביעה על אף שוטר אחר אשר יש כלפיו בסיס ראייתי למעורבות בירי, אשר לא הוגש נגדו כתב אישום. המעט שניתן לצפות ממי שטוען טענת כזו, הוא שיצביע על מעורב אחר אשר היה מקום להעמידו לדין. אכן, מעובדות האישום עולה כי היו מעורבים נוספים באירוע, אך שמותיהם לא פורטו בכתב האישום ואין טענה כי זהותם ידועה למאשימה. ומקל וחומר שאין טענה, בטח לא ראייה, כי המאשימה נמנעה מלהגיש כתב אישום נגד מעורבים אחרים משיקולים לא ענייניים.

במיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שהנאשמת שיבשה הליכים וחיבלה באפשרות להגיע לחקר האמת: הנאשמת גרמה לכך ששוטרת אחת מחקה סרטון של האירוע, אימה שיקרה לחוקרי מח"ש ושוטר נוסף שבר את מכשיר הטלפון שלה בסיועה של נאשמת מס' 2. יש יותר מאשר טעם לפגם כאשר נאשמת ששיבשה הליכים ופעלה במטרה למנוע את

מיצוי החקירה מלינה על כך שמעורבים אחרים מלבדה לא עמדו לדין.

על כך כי אוסיף, כי הטענה אף אינה נכונה מהבחינה העובדתית, שכן הנאשמת חטאה והחטיאה אחרים ונגד אותו השוטר דניאל ונאשמת מס' 2 אף הוגש כתב אישום בשל חלקם בשיבוש החקירה.

ולמעלה מהצורך אומר, כי גם מהבחינה הדיונית הנאשמת היתה מנועה מלהעלות את הטענה, לאור ההסדר הדיוני שבין הצדדים, על פיו הוסכם כי: **"ההגנה לא תטען טענת אכיפה בררנית, או כל טענה בהקשר של אי העמדתם לדין של שוטרים נוספים אשר לקחו חלק בארוע"**.

נתתי דעתי לבקשה לבטל את הרשעתה של הנאשמת על מנת שלא לפגוע בעתידה, ולא ראיתי כי קמה לכך הצדקה בנסיבות המקרה:

הפסיקה העוסקת בשאלת המנעות מהרשעה נסקרה באופן רחב בפסק הדין בע"פ 11073-05-15, אביעד עובדיה נ' מדינת ישראל (בית המשפט המחוזי בירושלים, הרכב כב' הש' י. נועם, ר. פרידמן פלדמן ומ. בר-עם):

על הנסיבות החריגות שבהן ניתן להסתפק בצו מבחן או שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה בדין, עמדנו במספר פסקי-דין (ובין-השאר בע"פ ג - 11173-03-15 מדינת ישראל נ' ציון באדי (24.8.15)), ואין לנו אלא לחזור פעם נוספת על הדברים. הכללים בסוגיית ההימנעות מהרשעה הותוו בפסיקת בית-המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר-דין לתוצאה של אי-הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85)). ההלכה הפסוקה מורה, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהתקיים שני גורמים מצטברים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..." (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)). עוד נקבע בפסיקה, כי בכל הנוגע לנאשמים בגירים, "רק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העברין" (ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685 (2000); וכן ראו: ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 869 (2004)). בשורה ארוכה של פסקי-דין נקבע, כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה, הנה בגדר "חריג שבחריגים" והיא "תיעשה אך במקרים יוצאי דופן" (ראו למשל: ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל (3.3.13), והאסמכתאות המפורטות שם). באשר לשאלה, האם עצם ההרשעה עלולה לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, נפסק כי על בית-המשפט להשתכנע, כי "הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המועטה שזו תניב" (ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (23.7.09)). עוד נפסק, כי בבוא בית-המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם "יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד" (ע"פ 8528/12 בעניין אלירן צפורה, לעיל; וכן ראו: ע"פ 2862/12 מילמן נ' מדינת ישראל (24.1.13); וכי על הנאשם העותר לאי-הרשעתו, להציג "חשש ממשי כי הטלת אחריות בפלילים תחבל בסיכווי שיקומו... ובחזרתו לדרך הישר" (רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל (12.11.12); וכן ראו: רע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14)). כן הודגש, כי את הטענות בדבר פגיעה קשה וקונקרטית בסיכווי

השיקום, יש לבסס בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14)).

יישומן של ההלכות האמורות על המקרה שלפני מלמד כי לא ניתן לסיים הליך זה ללא הרשעה. הדברים נאמרים לאור החומרה היתרה שבירי בנשק חם באדם לשם שעשוע, לפער הזמנים של מספר חודשים שבין הירי לשיבוש החקירה ולכך ששיבוש החקירה כלל מספר שלבים וכרך גם מעורבים נוספים.

על כך אוסיף, כי תסקיר שירות המבחן לא ביסס פגיעה יוצאת דופן שתגרם לנאשמת בשל הרשעתה.

נתתי דעתי להמלצה להשית על הנאשמת עבודות של"צ, וגם לכך לא ראיתי מקום. מדובר בעונש החורג ממתחם העונש, וגם בהביאי בחשבון את מכלול נסיבותיה האישיות של הנאשמת, לא ראיתי שיש לכך הצדקה. כפי שציינתי קודם, מתחם העונש שהמאשימה עתרה לו (המתחיל במאסר בעבודות שירות) הוא מתון, ולטעמי ניתן היה לקבוע גם מתחם עונש הולם המתחיל במאסר ממש.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חמישה חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות. תחילת ריצוי העונש ביום 13.7.21. ככל שלא תקבל הנאשמת הנחיה אחרת, עליה להתייצב עד השעה 8:00 במשרדי הממונה על עבודות שירות במחוז הדרום. ככל שיהיה צורך בשינוי מקום ההשמה או מועד תחילת הריצוי, הדבר יעשה על ידי ממונה עבודות שירות ללא צורך בצו שיפוטי נוסף.

ב. שלושה חודשי מאסר, בו לא תישא אלא אם תעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה שיש בה יסוד של אלימות נגד הגוף או שיבוש הליכי משפט.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד סיוון תשפ"א, 25 מאי 2021, בנוכחות הצדדים.